

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Chris Carter
Hunting Evil

Copyright © Chris Carter, 2019

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2025

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2025

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

KRIS KARTER

LOV NA ZLO

Preveo sa engleskog
Boban Jakovljević

Stela

JESTE LI IH SVE PROČITALI?

Otkrijte ceo serijal o Robertu Hanteru

ŽIG SMRTI

Nađen je leš sa čudnim dvostrukim krstom urezanim na vrat: to je potpis psihopate poznatog kao Krstaš. Ali inspektor Robert Hanter zna da je to nemoguće. Jer Krstaš je uhvaćen pre dve godine. Zar ne?

DŽELAT

U jednoj crkvi u Los Anđelesu leži krvavo telo sveštenika. Na grudima mu je krvlju ispisan broj tri. Robert Hanter u početku veruje da je u pitanju ritualno ubistvo. Ali pojava novih leševa navodi ga da preispita taj zaključak.

NOĆNI LOVAC

U napuštenoj mesari otkrivena je žrtva, ali uzrok smrti je nejasan. Na njenom telu nema tragova, ali usne su joj brižljivo zašivene. Tek posle detaljne obdukcije, Robert Hanter otkriva užasnu istinu.

VAJAR SMRTI

Medicinska sestra na praksi doživljava najveći šok u životu kad otkrije svog pacijenta, tužioca Dereka Nikolsona, brutalno ubijenog u njegovom krevetu. Ali ono što najviše šokira inspektora Roberta Hantera je posetnica koju je ubica ostavio.

JEDAN PO JEDAN

Inspektor Robert Hanter prima anoniman telefonski poziv sa zahtevom da pogleda privatni prenos na jednoj veb-adresi. Hanter to čini i istog časa počinje jeziva predstava osmišljena samo za njegove oči.

ZLI UM

Neobična nesreća dovodi do hapšenja jednog čoveka, ali dalja istraga ukazuje na mnogo užasnije otkriće – to je serijski ubica koji je najmanje dvadeset pet godina otimao, mučio i kasapio žrtve širom Sjedinjenih Država. I pristaje da razgovara samo s Robertom Hanterom.

JA SAM SMRT

Sedam dana po njenoj otmici, nađen je leš dvadesetogodišnje žene. Inspektor Robert Hanter dobija slučaj i skoro odmah se pojavljuje drugi leš. Hanter zna da mora biti brz jer juri čudovište.

SMRTONOSNI POZIV

Budite oprezni pre nego što se sledeći put javite na telefon. To može biti početak košmara, kao što Robert Hanter otkriva dok lovi ubicu koji vreba žrtve na društvenim mrežama.

Poruka od autora

Lov na zlo je deseti roman iz serijala o Robertu Hanteru. To je ujedno i prvi nastavak koji sam napisao. Nastavlja se na *Zli um*, šesti roman iz serijala u kojem ova priča, u stvari, počinje. Iako se sve druge knjige iz ovog serijala mogu čitati zasebno, pošto njihova radnja nije povezana s radnjom prethodne knjige, *Lov na zlo* je drugačiji. Preporučio bih vam da pročitate i *Zli um* kako biste potpuno razumeli odnos između Hantera i Lusijena.

*

Trudio sam se da u svim svojim romanima koristim stvarne lokacije, ne samo u Los Angelesu i okolini već i svuda kud bi priča odvela Hantera i Garsiju. Zbog toga osećam potrebu da se izvinim. Radi skladnijeg toka ove priče, dao sam sebi slobodu da izmislim nekoliko ustanova i lokacija u Sjedinjenim Američkim Državama.

Smatram i da svima dugujem izvinjenje zbog promene jedne scene u *Lovu na zlo*. Na kraju mog prethodnog romana *Galerija mrtvih* kratko sam nagovestio čitaocima šta sledi u novoj knjizi. *Galerija mrtvih* se završava onim što je, u suštini, prva glava *Lova na zlo*. Pošto sam pregledao to poglavlje kad sam počeo da pišem *Lov na zlo*, odlučio sam da završna scena bude malo upečatljivija i napetija. Zato se uvodno poglavlje

ovog romana donekle razlikuje od završnog poglavlja *Galerije mrtvih*, uključujući i promenu imena jednog junaka. Molim vas, oprostite mi zbog toga.

Ovaj roman je posvećen svim čitaocima iz celog sveta zbog neverovatne podrške koju mi pružaju svih ovih godina.

Hvala vam od sveg srca

1.

Tog jutra, zbog pokvarenog kamiona koji je delimično blokirao jedan od izlaza s puta 58, Džordanu Viveru je trebalo tačno dvadeset osam minuta i trideset jedna sekunda da pređe petnaest kilometara između svoje kuće i radnog mesta. To je bilo oko dvanaest minuta više nego inače. Parkiranje i šetnja od kola do ulaza za osoblje oduzeli su mu još minut i dvadeset dve sekunde. Bezbednosna provera, otkucavanje radne kartice, ostavljanje torbe u ormarić i brz odlazak u toalet dodali su još osam minuta i četrdeset devet sekundi ukupnom vremenu. Kafa na brzinu u sobi za osoblje i na kraju odlazak kroz dugački hodnik na lakat u zapadnom krilu do njegovog radnog mesta dodali su još minut i dvadeset sedam sekundi. To znači da je čuvaru kontrolne sobe u ambulanti zatvora visoke bezbednosti „Li” u Virdžiniji Džordanu Viveru trebalo tačno četrdeset minuta i devet sekundi da od svojih kućnih vrata stigne do najgoreg dana u svom životu.

Kad je zašao za ugao hodnika i ugledao kvadratnu kontrolnu sobu ispred sebe, Viver je osetio kako mu se grlo steže, a puls ubrzava. Kontrolna soba s velikim prozorima otpornim na metke nije ama baš nikad ostavljana bez osoblja, ali s mesta na kojem je stajao Viver nije video nikoga, što je bila prva zabrinjavajuća činjenica. Druga je bila to što su zaštitna vrata kontrolne sobe bila širom otvorena, a to je bilo u potpunoj

suprotnosti s propisima. Ali ono od čega je Vivera stvarno po-dišla jeza i zbog čega je ispustio kafu i pomolio se bogu da je sve to samo noćna mora, bile su krvave mrlje i tragovi koje je video sa unutrašnje strane prozora.

„Ne, ne, ne...”

Viver je sve glasnije vikao prelazeći iz hoda u najbrži sprint u životu. Pri svakom koraku veliki svežanj ključeva o njego-vom pojasu glasno ga je udarao po desnoj butini. Stigao je do vrata kontrolne sobe i za tačno četiri sekunde noćna mora je postala stvarnost.

Na podu prostorije otporne na metke ležala su tela čuvara Vargasa i Bejtsa u ogromnoj lokvi krvi. Glave su obojici bile zabačene pod čudnim uglom, otkrivajući stepen povreda na njihovim vratovima – široke, grube rezove preko celog vrata koji su im presekli unutrašnju jugularnu venu, karotidne arte-rije, pa čak i tiroidnu hrskavicu.

„Sranje!”

Na drugom kraju prostorije bio je bolničar Frank Vilson – dvadesetčetvorogodišnji azijski Amerikanac koji je nedav-no diplomirao na Univerzitetu Old Dominion u Norfolku. Njegovo telo je visilo preko pokretne stolice. Grlo mu je bilo tako divljački presečeno da je bilo pravo čudo što mu glava nije otpala. Ali za razliku od Vargasa i Bejtsa, Vilsonu su oči i dalje bile širom otvorene i pune užasa. Zbog čudnog ugla pod kojim mu je glava pala, Vilson je izgledao kao da gleda pravo u Vivera, kao da i posle smrti preklinje za pomoć. Sva tri leša bila su svučena i ostavljena samo u donjem vešu. Čuvarima je odneto i oružje.

„Gospode bože, dragi! Šta se ovde desilo, dođavola?”

Zbunjen i potresen, Viver je morao da prekorači preko Vargasovog leša da bi stigao do glavne kontrolne konzole i

dugmeta za uzbunu. Kad je dlanom tresnuo po njemu, celim kompleksom smesta se razleglo zaglušujuće zavijanje sirena.

Ambulanta u zapadnom krilu zatvora imala je osam zasebnih medicinskih ćelija i, prema evidenciji, prenoćio je samo zatvorenik iz medicinske ćelije broj jedan. Viver je odmah pogledao u krvlju poprskane monitore iznad centralne konzole, konkretnije – u monitor u levom uglu za nadzor ćelije broj jedan.

Ćelija je bila prazna, a njena vrata širom otvorena.

„Sranje! Sranje! Sranje!”

Viver je osetio kako mu noge klecaju. Bio je čuvar zatvorske ambulante devet dugih godina i za sve to vreme nikad nijedan zatvorenik nije pobegao.

„Sranje!”, dreknuo je Viver iz sveg glasa. „Kako se ovo, dođavola, desilo?”

Još jednom je osmotrio kontrolnu sobu. Nikad pre nije video toliko krvi i uprkos opasnostima koje nosi posao čuvara zatvora maksimalne bezbednosti, nikad mu nijedan kolega nije poginuo na poslu.

„Sraaaanjeeee!”

Viver je odjednom zastao, a mozak mu je najzad registrovao nešto što mu je dotad nekako promicalo.

Bledu trepćuću svetlost koja je dopirala iz jedne poluotvorene fioke.

„Koji je ovo đavo?”

Ponovo je morao da prekorači Vargasovo telo da bi stigao tamo gde je želeo. Kad je spustio desno stopalo, proklizao je na gustoj krvavoj skrami između njegovog đona i linoleumskog poda. Instinktivno je pružio ruke, očajnički pokušavajući da se uhvati za nešto. Leva ruka nije našla ništa, ali desna je uspela da se uhvati za poluotvorenu fioku iz koje je dopirala

trepćuća svetlost. Dok je pokušavao da se uspravi, ponovo se okliznuo. Čvršće se uhvatio za fioku i potpuno je izvukao.

Čak i kroz buku sirena, čuo je neobičan škljocaj kad se fioka izvukla do kraja.

To je bilo poslednje što je čuo pre nego što mu je cela glava eksplodirala, pretvorivši se u smesu krvi, kosti i moždine.

2.

Državni centar za analizu nasilnih zločina je posebno odeljenje FBI-ja zamišljeno 1981, ali zvanično osnovano tek u junu 1984. Glavni zadatak mu je da u istragama neobičnih ili nasilnih zločina koji se ponavljaju pruži pomoć policijskim snagama, ne samo u SAD već i širom sveta.

Šef Državnog centra za analizu nasilnih zločina Adrijan Kenedi koordinisao je većinu istraga, bilo iz sedišta Centra u FBI-jevoj akademiji za obuku kod Kvantika u Virdžiniji ili iz svoje prostrane kancelarije na poslednjem spratu čuvene Huverove zgrade u severozapadnom delu Vašingtona. Ali tog jutra, kad mu je mobilni zazvonio u džepu na prsima, Kenedi igrom slučaja nije bio ni u jednoj od svojih kancelarija. Boravio je u Los Anđelesu, gde je završavao istragu o slučaju serijskog ubice koju je FBI vodio zajedno s Policijom Los Anđelesa.

„Sahrana specijalnog agenta Larija Vilijamsa je za dva dana”, rekao je Kenedi inspektorima Robertu Hanteru i Karlosu Garsiji iz Policije Los Anđelesa. Njegov prirodno promukli glas, čiju su promuklost godine pušenja samo pojačale, zvučao je umorno. „Biće održana u Vašingtonu. Samo sam mislio da biste voleli da znate, za slučaj da stignete.”

„Organizovaćemo se i doći”, odgovorio je Hanter. I on je zvučao umorno, a teški podočnjaci odavali su koliko je malo spavao u proteklih nekoliko dana.

Garsija je potvrdno klimnuo. „Sigurno ćemo doći. Specijalni agent Vilijams je bio sjajan agent.”

„Jedan od mojih najboljih”, potvrdio je Kenedi s tugom. „Bio je i dobar prijatelj.”

„Bila je čast raditi s njim”, dodao je Hanter.

Kenedi je zastao, a pogled mu se izgubio u daljini kao da o nečemu razmišlja. U tom trenutku je osetio kako mu mobilni vibrira u džepu. Digao je levi kažiprst, zamolivši dvojicu inspektora da mu daju trenutak, pa prineo telefon uvetu.

„Adrijan Kenedi”, javio se. Sledećih nekoliko trenutaka je slušao. U prvih nekoliko sekundi izraz Kenedijevog lica postao je zbunjen. Dve sekunde kasnije zbunjenost je prešla u nevericu. Dve sekunde posle toga nevericu je zamenila zapanjenost.

„Kako to misliš, *nestao je?*”

Te reči su navele Hantera, Garsiju i kapetanicu Blejk da sa iščekivanjem pogledaju Kenedija.

„Kad se to desilo?” U Kenedijevom glasu se osećala strepnja.

„Šta se dešava?”, upitao je Garsija, namrštivši se na direktora.

Kenedi im je mahnuo da sačekaju.

„Kako je to uopšte moguće, dođavola?” Kenedi je slegnuo ramenima, a strepnja u njegovom glasu brzo je prerasla u gnev. „Jer, ispravite me ako grešim, to bi trebalo da je zatvor *maksimalne bezbednosti?*”

...

„Kako je onda zatvorenik držan u saveznom zatvoru maksimalne bezbednosti uspeo da išeta iz zgrade pod jakim obezbeđenjem, izađe na kapiju pravo na slobodu, a da ga niko ne zaustavi? Kakvo posrano amatersko obezbeđenje tamo imamo?”

...

„Molim? Gde je bio prebačen?” Kenedijev užasnuti pogled se na delić sekunde sreo s Hanterovim zabrinutim očima.

...

„Svejedno, obezbeđenje je trebalo da...” Kenedi je zastao nasred rečenice. „Koliko je čuvara ubio?”

Kad je čuo odgovor, Kenedijeva ruka je poletela do čela i počeo je da masira slepoočnice palcem i kažiprstom.

„Eksplozivna naprava u kontrolnoj sobi?” Kenedi je razrogačio oči. „Kako je mogao da je postavi u kontrolnu sobu? Šta je upotrebio?”

...

„Kako se, za ime boga, domogao... ?” Kenedi je ponovo zastao, konačno shvativši da njegova pitanja više apsolutno ništa ne znače. „U redu. Hoću da se odmah objavi poternica na saveznom nivou”, naredio je direktor Državnog centra za analizu nasilnih zločina. „Ponavljam, *odmah*, je li jasno? Sve policijske službe i stanice u zemlji, koliko god da su male. Hoću da svi budu mobilisani za ovo... svi. I hoću da obavestite Ministarstvo pravde da će ovu poteru za beguncem zajednički voditi Maršalska služba Sjedinjenih Država i FBI, jasno? Neće ga tražiti sami.” Kenedi je besno udahnulo. „I hoću ime upravnika zatvora. Neko će platiti za ovaj javašluk. Možeš da se kladiš... To nije sve? Šta još može biti?”

Slušao je još deset-petnaest sekundi.

„Stani, stani”, prekinuo je sagovornika. „To ćeš morati da ponoviš. Udahni, dođavola, smiri se i ponovo ono što si mi upravo rekao, ali ovog puta polako.”

Kenedi je pogledao Hantera, a izraz lica mu se ponovo promenio, ovog puta u bolan. „Jesi li siguran u to?”, upitao je sagovornika. „Dobro.” Zvučao je skoro poraženo. „Hoću da mi

pošalješ vizualnu potvrdu toga. I hoću da to uradiš odmah, jesi čuo?”

...

„Da, odmah.”

Kenedi je završio razgovor, a onda, da ne bi tresnuo mobilni o zid, duboko udahnuo i zadržao dah najduže što je mogao.

„Šta se dešava, Adrijane?”, upitao je Hanter vrlo zabrinut.

Nije bilo odgovora.

„Adrijane”, ponovio je Hanter. „Šta se dešava, dođavola?”

Kad je konačno pogledao Hantera, Kenedijeve oči su bile zbunjene i prazne, ali Hanter je u pogledu direktora Državnog centra za analizu nasilnih zločina primetio još nešto. Nešto što nije mogao sasvim da odredi.

„Nestao je, Roberte”, najzad je odgovorio Kenedi. „Pobegao je. Izašao je iz zatvora maksimalne bezbednosti kao da ga niko ne čuva. Pritom je ubio trojicu čuvara i dvojicu bolničara.”

„Ko je pobegao?”, upitao je Garsija, potpuno zbunjen. „Nemoguće da je to ubica koga smo upravo uhvatili.” Odmahnulo je glavom gledajući Hantera. „Još nije ni osuđen, a to znači da nije ni bio u zatvoru maksimalne bezbednosti iako sam siguran da će biti.”

„Ne, to nije ubica koga ste upravo uhvatili”, potvrdio je Kenedi.

„O kome onda govorimo?”, insistirao je Garsija.

Kenedi je ponovo pogledao Hantera. U očima mu je bio isti onaj izraz koji inspektor Policije Los Anđelesa maločas nije uspeo da prepozna. Hanter ga je ovog puta pročitao kao otvorenu knjigu. To je bio pokajnički pogled, neka vrsta izvinjenja.

Hanter je osetio kako mu se u utrobi otvara bezdan jer nije morao da pita. Već je znao kojim imenom će ga Kenedi šokirati.

Garsija, sa druge strane, i dalje nije imao pojma o kome govori direktor Državnog centra za analizu nasilnih zločina, ali je dobro video kako se pogledao s njegovim partnerom.

„Ko je pobegao?“, ponovo je upitao.

„Lusijen“, najzad je otkrio Kenedi.

Hanter je zažmurio i bolno uzdahnuo.

„Lusijen?“, upitao je Garsija, gledajući čas u Hantera, čas u direktora Kenedija. „Ko je Lusijen?“

Hanter je otvorio oči, ali ništa nije rekao. Objašnjenje je dao direktor Kenedi.

„Lusijen Folter.“

Kad je izgovorio to ime, celo njegovo držanje se promenilo. Videlo se da ga je obuzela teskoba.

Garsija nikad nije video partnera da izgleda kao u tom trenutku. Da ga nije tako dobro poznao, zakleo bi se da je Hanter izgledao skoro uplašeno.

„Ko je, dodavola, Lusijen Folter?“